

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 27 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Dolata

Protokolant: Justyna Pieczyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2017 r. w Poznaniu, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko T. P.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8 097,77 zł (osiem tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 97 zł od dnia 28 grudnia 2013r do dnia 18 grudnia 2014r

- 6879,61 zł od dnia 28 grudnia 2013r do dnia zapłaty

- 1218,16 zł od dnia 24 stycznia 2014r do dnia zapłaty

2. Umarza postępowanie co do kwoty 97 zł.

3. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

4. Kosztami procesu obciąża obie strony stosunkowo – powoda w 14,4 % a pozwaną w 85,6% z tego tytułu

a/ zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1831,84 zł

b/ nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 334,21 zł

c/ nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sąd rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 1986,66 zł .

SSR Barbara Dolata

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o. o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem wniesionym 10 grudnia 2014r wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachów w Lublinie domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanego B. P. na kwotę 7155,91 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2013r do dnia zapłaty, kwotę 2 621,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2014r do dnia zapłaty (łącznie 9 777,90 zł) oraz o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwana miała zawartą umowę sprzedaży paliwa gazowego, a powód zgodnie z tą umową paliwo to dostarczał do lokalu w S. przy ul. (...). Powód wystąpił z dwiema fakturami z określoną datą płatności, a pozwana nie uregulowała należności. Nadto poinformował, że z dniem 01.08.2014r wszystkie wierzytelności (...) S. A. związane z działalnością w zakresie obrotu detalicznego paliwem gazowym w tym wierzytelności wynikające z czynności prawnych zostały przeniesione aportem do (...) sp. z o. o. Ponadto zgodnie z przepisem art. 5b1 umowy dostarczania paliwa gazowego łączące przedsiębiorstwo energetyczne i jego odbiorców z dniem wyodrębnienia z tego przedsiębiorstwa jego zorganizowanej części i wniesienia jej jako wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego innego przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi staje się z mocy prawa umową, której stronami są przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi, do którego wniesiono wkład niepieniężny oraz odbiorca tego paliwa.

W dniu 27 stycznia 2015r Referendarz w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu zasadzający na rzecz powoda roszczenie wraz z kwotą 1329 zł z tytułu kosztów postępowania. Odpis nakazu został doręczony pozwanej w dniu 10 lutego 2015r (k. 29 verte).

Pozwana w sprzeciwie wniesionym 20.02.2015r wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz uchylenia klauzuli wykonalności nadanej 27.01.2015r. W uzasadnieniu pozwana podała, że nie zgadza się z roszczeniami zawyżonych faktur (...) z 2013r, gdyż po zapłaceniu wszystkich rachunków prognozowanych w 2013r. oraz zaliczeniu nadpłaty 500 zł PGNiGe przesyła jej faktury zawyżone. W ocenie pozwanej faktury zostały wystawione na podstawie zawyżonego stanu gazomierza z winy inkasenta, który niepoprawnie poinformował klienta, że winien podawać ostatnie cztery cyfry gazomierza, podczas gdy powinien podawać cyfry przed przecinkiem. Powyższe spowodowało tysięczne naliczenie za paliwo, które nie zostało faktycznie zużyte. Nadto pozwana wskazywała że ekspertyza gazomierza, która została wykonana, oraz za którą musiała zapłacić, sama zawiera błędy. Pozwana podała także, że po otrzymaniu zawyżonej faktury zaczęła sprawdzać stan gazomierza z czego wyprowadzała, że po wizycie pracownika gazowni pod pretekstem wymiany gazomierza dokonano manipulacji przy gazomierzu. Nadto podnosiła, że podała około osiem razy zawyżony stan gazomierza w związku z czym, roszczenie powoda jest błędne i niesłuszne wobec klienta.

Pozwana załączyła szereg swoich pism jakie kierowała do (...) oddziału (...), szereg faktur zarówno z okresu jakiego dotyczy roszczenie jak i z innych okresów oraz ekspertyzę licznika .

W piśmie z dnia 2.11.2015r (k.135) pozwana wskazywała, że posiada jedną taryfę W2.12T , wnosila o powrót do poprzedniej taryfy zgodnej z umową z 30.04.2014r i nie zgadzała się na ograniczenie sprawy tylko do roku 2013r albowiem konsekwencje zawyżenia dotyczą także roku 2014r, wnosila o zadośćuczynienie dla klienta w kwocie 20 000 zł za straty materialne i finansowe. Jednocześnie pozwana podnosiła, że przeprowadzone ekspertyza zawiera błędy.

W wyniku wniesienia sprzeciwu wydany nakaz zapłaty utracił moc.

Powód pismem procesowym z dnia 25 maja 2015r (k. 138) cofnął pozew co do kwoty 97 zł – wpłaconej przez pozwaną, w pozostałym zakresie powództwo podtrzymał wnosząc o zasądzenie kwoty 9 501,60 zł oraz odsetek od podanych w piśmie kwot i dat. W uzasadnieniu powód podał, że bezsporne w sprawie jest ,że pozwana miała zawartą umowę o dostarczanie paliwa gazowego do lokalu w S. przy ul. (...) i była obciążana należnościami za pobrany gaz. Reklamacje pozwanej były wszechstronnie analizowane i weryfikowane, ale powód nie znalazł przesłanek do ich uwzględnienia. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie jej twierdzeń, że dochodzona kwota została wyliczona w oparciu o błędny odczyt. Odnośnie ekspertyzy powód wskazał, że została przeprowadzona przez niezależny podmiot, a jej wnioski są jednoznaczne – że gazomierz pozwanej spełnia wymagania przepisów prawa i nie stwierdzono żadnych uszkodzeń gazomierza. Wreszcie podał, że obliczenia podawane przez pozwaną są niezrozumiałe, a powód zastrzega sobie prawo do złożenia wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny gazownictwa.

Odnosnie dokonywanego przez pozwaną porównania zużycia gazu w 2013r do zużycia gazu w 2014r powód podał, że nie sposób tego porównać, ponieważ ilość zużywanego paliwa gazowego jest zależna od szeregu czynników zewnętrznych, a także działań samego odbiorcy.

Odnosnie zarzutu przedawnienia powód wskazał, że zgodnie z art. 554 i 555 kc roszczenia z tytułu sprzedaży, w tym sprzedaży paliw gazowych w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawnia się upływem lat dwóch.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwana B. P. zamieszkuje w domu przy ul. (...) w S.. Dom ma powierzchnię około 70m². Dom jest wyposażony w piec gazowy oraz dwie kuchenki gazowe. Na podstawie zawartej umowy do tego lokalu firma (...) dostarczała paliwo gazowe i wystawiała faktury. Pozwana była zakwalifikowana do taryfy rozliczeniowej W1.1, dla której przewidziano jeden odczyt operatora systemu dystrybucyjnego w roku umownym. Powód obciążał pozwaną fakturami prognozowanymi co dwa miesiące, a następnie rozliczał fakturą rozliczeniową.

Pozwana B. P. w 2013r płaciła za faktury prognozowane po 52,74 zł, przy czym faktury te były wystawiane tylko za pobór 16m³ paliwa gazowego oraz opłaty abonamentowe, stałe oraz zmienne (faktury k. 73-77).

W lokalu pozwanej, w piwnicy był zainstalowany licznik typu (...) nr (...), który został zdemontowany w dniu 31.12.2013r w celu sprawdzenia przez dostawcę (kontrola) . W momencie zdjęcia licznika wskazywał on stan (...). Wówczas zamontowano u pozwanej nowy licznik nr (...) ze stanem zerowym (karta montażu/demontażu gazomierza k. 139). Sporny licznik gazowy (...) był zamontowany u pozwanej od 24 kwietnia 2012r ze stanem początkowym wskazującym zero (pismo powoda do pozwanej k. 13verte , niesporne).

W dniu 31.10.2013r monter sieci D. K. dokonał wymiany legalizacyjnej plomby na liczniku (...) w związku z końcowym okresem legalizacji (protokół k. 362) . Nie dokonał zdemontowania licznika. Wpisał stan rzeczywisty liczydła wynoszący (...) do dokumentu oraz określił, że do sieci przyłączony jest w lokalu pozwanej jeden piec gazowy dwufunkcyjny oraz dwie kuchenki gazowe (protokół k. 362).

(...) Oddział Handlowy w P. wystawił w imieniu sprzedawcy fakturę nr (...) . Była to faktura za okres od 24.04.2012r do 31.10.2013r , przy czym poprzedni odczyt tej faktury – jako odczyt rzeczywisty z gazomierza nr (...) dokonany na 24.04.2012r wskazywał stan licznika 0 m³.

Odczyt bieżący – szacunkowy z tego licznika wskazywał na 31.12.2012r zużycie 2586m³ - według taryfy W1.1., odczyt szacunkowy na dzień 28.02.2013r podano zużycie na 3195m³ , natomiast zużycie na 31.10.2013r – jako rzeczywisty wskazano 5721m³, przy czym ostatni okres zaliczono do taryfy W3.6. Łączna kwota do zapłaty na fakturze opiewała na 12 540,39 zł, które po pomniejszeniu o nadpłatę pozwanej w wysokości 500,48 zł dawało kwotę 12 039,91 zł. (faktura k. 51). Termin zapłaty określono na 27.12.2013r.

W dniu 9 stycznia 2014r (...) Oddział Handlowy w P. wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...). Faktura ta dotyczyła okresu od 31.10.2013r 31.12.2013r i wskazywała poprzedni rzeczywisty stan licznika na 5721m³, rzeczywisty stan licznika na 7061m³ oraz zużycie rzeczywiste na dzień 31.12.2013r w wysokości 1340m³, przy czym pozwana była zaliczona do grupy taryfowej W-3.6. W fakturze wskazano opłatę abonamentową, opłatę sieciową stałą oraz opłatę zmienną. Łączna kwota faktury wynosiła 2 621,99 zł z terminem zapłaty do 23.01.2014r (faktura k. 53).

W dniu 4 lutego 2014r została przeprowadzona kontrola przy udziale przedstawiciela (...) T. i wydana ekspertyza w zakresie oględzin zewnętrznych, cech legalizacyjnych straty ciśnienia i właściwości metrologicznych w celu stwierdzenia czy gazomierz odpowiada wymogom Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28.12.2007r w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać gazomierze i przeliczniki do gazomierzy oraz szczegółowego zakresu sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznych tych przyrządów.

Ekspertyza dotyczyła gazomierza nr (...) i w jej wyniku stwierdzono, że gazomierz spełnia wymagania przywołane w zakresie i celu ekspertyzy (świadectwo ekspertyzy k. 26).

Firma (...) S. A. (producent gazomierzy) na zlecenie (...) Spółki (...) pismem z dnia 5.03.2014r poinformowała, że dostarczony gazomierz o nr (...) ze stanem liczydła 7061m³ został dostarczony w zaplombowanej, nienaruszonej torbie depozytowej, że badanie przeprowadzono w obecności przedstawiciela Obwodowego (...) (...) w T., że błędy wskazań gazomierza nie przekraczają wartości dopuszczalnych, określonych przez przepisy metrologiczne. Oryginalna nienaruszona cecha legalizacyjna jest odcisnięta w prawym dolnym rogu wziernika liczydła gazomierza. Na gazomierzu znajdują się plomby kontroli technicznej liczydła. Nie stwierdzono śladów ingerencji osób niepowołanych (pismo k. 142).

Pismem z dnia 24 marca 2014r (...) Spółka (...) poinformowała pozwaną, że w wyniku ekspertyzy stwierdzono, że gazomierz odpowiada wymaganiom ustalonym w przepisach prawa i może być użytkowany. Nadto przesłano pozwanej fakturę do zapłaty za sporządzenie ekspertyzy, montaż i demontaż gazomierza na łączną kwotę 237,93 zł. Pozwana zapłaciła powyższą kwotę w dniu 7.04.2014r (dowód: pismo informacyjne, dowód zapłaty faktura VAT (...) k. 27-28) zł.

Powód pismem z dnia 24.09.2014r wezwał pozwaną do zapłaty zaległych kwot w wysokości 2 621,99 zł za fakturę nr (...) oraz w wysokości 7 349,91 zł za fakturę nr (...). Pozwana otrzymała wezwanie w dniu 30.09.2014r (dowód wezwanie do zapłaty k. 34 , dowód doręczenia wezwania k. 55 verte).

Pozwana B. P. pismem z dnia 20 grudnia 2013r zwróciła się do (...) oddziału (...) o ponowne naliczenie według ostatniego stanu licznika albowiem nigdy nie miała tak dużych faktur, a jest stałym klientem. Nadto podała że nie zgadza się na zmianę z taryfy W1.1.na taryfę W.3.6. ponieważ niewiele korzysta z pieca gazowego.

Pismem z 27 maja 2014r pozwana zwróciła się ponownie do dystrybutora paliwa gazowego o podjęcie działań mających na celu wyjaśnienie błędu naliczania licznika oraz o dokonanie korekty faktur (...). Pozwana przedstawiła własne wyliczenie, które jej zdaniem winno stać się podstawą do naliczenia opłat. Pismem z dnia 30 czerwca 2014r pozwana nadal podtrzymywała swoje wyliczenia co do zużycia paliwa gazowego oraz wniosła o zaliczenie na poczet żądanej kwoty, po dokonaniu przez powoda korekty, dokonanych przez pozwaną wpłat na kwotę 4 700 zł, a także o rozłożenie pozostałej należności na 18 rat w kwotach po 146 zł każda. Wskazała także, że dokonała wpłaty w wysokości 150 zł na poczt należności z faktury (...) (pismo k. 8v-9).

W dniu 1.08.2014r doszło do przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa zwanego Segmentem Obrotu Detalicznego, która została wydzielona przez zarząd spółki (...) S. A. w W. oraz do wniesienia wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego spółki w zamian za objęcie nowych udziałów i przeniesiono na spółkę (...) zorganizowaną część przedsiębiorstwa (...), a nadto nieruchomości, prawa użytkowania wieczystego oraz wierzytelności związane z działalnością w zakresie obrotu detalicznego tytułem wniesienia wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego spółki o. o. (kopia aktu notarialnego k. 48-50).

Pozwana dokonywała wpłat na poczet dochodzonego roszczenia w dniach 19.06.2015, 14.08.2015, 18.09.2015 i 15.10.2015r, a zatem po wytoczeniu powództwa, wobec czego powód ograniczył żądanie pozwu do zasądzenia kwoty 9 501,60 zł (pismo z dnia 4.11.2015r , k. 138 verte) .

Opłata za paliwo gazowe w okresie od 24.04.2012r do 31.12.2013r, przy uwzględnieniu opłat abonamentowych oraz opłat stałych i zmiennych, winna wynieść 13 758,55 zł. Przedmiotowy gazomierz (...) działał prawidłowo i naliczał faktyczną ilość pobranego paliwa gazowego (opinia biegłego k. 291-305 oraz zeznania biegłego k. 386-388).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktur złożonych przez powoda, kopii ekspertyzy wykonanej w T. , na podstawie opinii biegłego oraz na podstawie zeznań świadków. Podstawą ustalenia stanu faktycznego były także faktury złożone przez pozwaną oraz częściowo zeznania pozwanej.

Zeznania świadków D. K. oraz M. A. uznano za wiarygodne. Świadkowie wskazali jakie mają zwykłe procedury montażu i demontażu gazomierza oraz wpisywania do dokumentów danych. Świadkowie nie pamiętali dokładnie czynności dokonywanych u pozwanej, co było zrozumiałe mając na uwadze ilość czynności dokonywanych codziennie przez świadków oraz upływ czasu. Niemniej z ich zeznań wynikało, że stan liczydła gazomierza spisują sami na podstawie wskazań gazomierza.

Natomiast zeznania świadka G. B. oceniono jako nieprzydatne do rozpoznania sprawy albowiem świadek nie pamiętał okoliczności zdjęcia licznika, nie pamiętał czy podpisywał jakieś dokumenty, a raczej wskazywał, że dokumenty wypisywał kolega.

Zeznania pozwanej uznano w większości za wiarygodne odmawiając im tego przymiotu w zakresie w jakim pozwana twierdziła, że pracownik gazowni dokonał manipulacji przy jej gazomierzu, a nadto faktury (...) zostały wystawione w oparciu o zawyżone dane z licznika. W tym zakresie zeznania pozwanej nie znalazły potwierdzenia w jakichkolwiek innych dowodach. Nadto zeznania te były nielogiczne albowiem trudno znaleźć przyczynę, dla której pracownik gazowni miałby dokonywać niedozwolonych manipulacji przy liczniku pozwanej. Wreszcie pozwana fakturę rzekomej manipulacji przy liczniku pracownika gazowni nie zgłosiła do gazowni ani bezpośrednio po tej czynności, ale dopiero we wrześniu 2014r, gdy była już wezwana do zapłaty faktur. Sąd nie dał również wiary pozwanej w zakresie w jakim twierdziła, że faktury za 2013rok ma zapłacone gdyż nie znalazły one potwierdzenia w dokumentach dołączonych do akt. Częściowo zeznania pozwanej były jej interpretacją okoliczności czy własnymi poglądami a nie przytoczeniem faktów.

Dokumentom Sąd dał wiarę zgodnie z art. 245 kpc albowiem strony nie kwestionowały prawdziwości dokumentów. Złożone kopie Sąd potraktował jako świadczące o istnieniu oryginałów o tożsamej treści. Jedyne wątpliwości wzbudziły dowody wpłat złożone przez pozwaną z uwagi na poprawianą treść tych dowód wpłat oraz dopiski (k. 127, 120-122).

Sąd zważył co następuje :

Strony łączyła umowa kompleksowa o dostarczanie paliwa gazowego. Zgodnie z definicją zawartą w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (art. 3 ust 6a) za usługę sprzedaży należy rozumieć bezpośrednią sprzedaż paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich wytwarzaniem lub odsprzedaż tych paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich obrotem. Art. 3 ust 17 ustawy wskazuje, że taryfa, to zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą.

Art. 5 ust 1 ustawy stanowi, że sprzedawca z urzędu jest obowiązany do zapewnienia świadczenia usługi kompleksowej i do zawarcia umowy kompleksowej, na zasadach równoprawnego traktowania, z odbiorcą paliw gazowych lub energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, niekorzystającym z prawa wyboru sprzedawcy i przyłączonym do sieci przedsiębiorstwa energetycznego wskazanego w koncesji sprzedawcy z urzędu. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej jest obowiązane do zawarcia ze sprzedawcą z urzędu umowy o świadczenie usługi przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii elektrycznej w celu dostarczania tych paliw lub energii odbiorcy paliw gazowych lub energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, któremu sprzedawca z urzędu jest obowiązany zapewnić świadczenie usługi kompleksowej (art. 5 ust 2) .

W przedmiotowej sprawie nie było sporne, że strony są związane umową o dostawę paliwa gazowego, choć powód nie przedstawił tej umowy, ani nie podał daty jej zawarcia. Niesporne także było, że pozwana została zaliczona do odbiorców rozliczających się według taryfy W 1.1., co oznacza, że powinna być rozliczana jedną ostateczną fakturą w okresie rozliczeniowym. Powód wystawiał pozwanej faktury szacunkowe, co dwa miesiące.

Faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawionym przede wszystkim dla celów podatkowych, jest także jednym z dowodów źródłowych stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Jest też często

wykorzystywana w procesie sądowym, tym niemniej jej moc dowodowa niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek dokumentom (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 09 stycznia 2014 r., I A Ca 622/13). Przedłożone przez powoda faktury nie są zatem wystarczającym dowodem na to, że istnieje roszczenie powoda na kwotę dochodzoną pozwem. Natomiast przedłożone przez pozwaną kopie faktur nie są dowodem dokumentującym pobór paliwa gazowego przez pozwaną w ilości wskazanej na tych fakturach, albowiem zużycie paliwa zostało w nich określone jako szacunkowe, czyli prognozowane. Nie ulega wątpliwości, że rozliczenie końcowe winno nastąpić na podstawie odczytu rzeczywistego licznika gazowego.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, rolą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96).

Ze stanowiska pozwanej wynikało, że już w okresie poprzedzającym okres za jaki wystawiono faktury, bo w roku 2009 pozwana B. P. dokonała błędnych odczytów licznika i wystawiono jej na tej podstawie faktury, z którymi się nie zgadzała. Jednakże niniejsza sprawa ograniczona była do ustalenia, czy w okresie za jaki wystawiono dwie faktury wskazane przez powoda tj 138 i 139 doszło do poboru ilości paliwa gazowego wskazanego na fakturach oraz czy w tym okresie, mając na uwadze ceny paliw, została naliczona pozwanej odpowiednia cena za świadczone usługi.

Pozwana nie udowodniła w sprawie, że pracownik gazowni podczas wizyty w październiku 2013r dokonał nieuprawnionej manipulacji w jej licznik. Sąd przesłuchał świadka D. K., ale pozwana nie zadała żadnych pytań związanych z tą sytuacją. Z dokumentów dołączonych do akt sprawy wynika, że podczas wizyty pracownika w październiku 2013r z uwagi na zakończenie okresu legalizacyjnego licznika dokonano jedynie wymiany legalizacyjnej (k. 362). Na brak ingerencji pracownika gazowni wskazuje także ocena dokonana przez (...) (...) w T., która podaje, że nie stwierdzono uszkodzeń obudowy gazomierza, mechanizm gazomierza funkcjonuje, gazomierz posiada certyfikat, znamiona i stan dodatkowych oznaczeń na wzierniku gazomierza nienaruszone, gazomierz dostarczony w torbie depozytowej. W ocenie Sądu brak logicznych powodów, dla których pracownik gazowni miałby dokonywać jakichś „manipulacji” przy liczniku. Sama pozwana nie była świadkiem żadnej niedozwolonej manipulacji przy liczniku, ani nie miała wówczas świadomości, czy podejrzeń, że do takiej manipulacji może dochodzić. Dopiero po otrzymaniu faktur pozwana bezzasadnie uznała, że nie jest możliwy tak duży pobór gazu jak wskazano na fakturach.

Kolejnym zarzutem pozwanej było to, że sama podawała błędne odczyty licznika, co spowodowało zawyżony stan licznika i błędne wystawienie faktury. Po pierwsze pozwana nie podała szczegółów, który stan i którego licznika licznika podawała zawyżony, w jakim okresie czasu to miało miejsce. Po drugie licznik (...) został zainstalowany u powódki **ze stanem zerowym** w dniu 24.04.2012 r, od którego rozpoczyna się okres za jaki wystawiono fakturę (...); odczyt licznika na 31.10.2013r określono w fakturze jako rzeczywisty i jest zgodny z tym, co spisał z licznika instalator (5721 m³). Pozwana nie wykazała, że w momencie wizyty instalatora w październiku 2013r sama podała stan licznika, który został wpisany do dokumentów i nie był on zgodny z ilością pobranego paliwa gazowego. Nawet gdyby przyjąć, że dane do dokumentów podawała instalatorowi błędnie sama pozwana, to przy ostatecznym odczycie rzeczywistym – jaki miał miejsce w dniu 31.12.2013r, a który wynosił 7061m³ ewentualne nieprawidłowości winny zostać ujawnione i skorygowane. Z zeznań świadków wynikało, że przy zdjęciu licznika wpisywali jego stan do dokumentów, co oznacza, że to nie pozwana podawała ostateczny stan licznika nr (...). Zatem należy stwierdzić, że w okresie od zamontowania licznika ze stanem zerowym do zdjęcia licznika ze stanem wynikającym z dokumentów licznik naliczył określoną ilość paliwa (7061 m³).

Zarzut wadliwego działania licznika i nieprawidłowego naliczania ilości paliwa gazowego okazał się nieuzasadniony. Po pierwsze pozwana nie podważyła ekspertyzy jaka została wykonana przez (...) (...) w T.. Po drugie stanowisko i argumenty pozwanej podnoszone w sprawie wskazują, że pozwana nie rozumie sformułowania „wyznaczenie błędów granicznych wskazań gazomierza” zawartego w ekspertyzie. Kwestię tę wyjaśnił w zeznaniach biegły sądowy powołany w sprawie, który podał, że każde urządzenie dopuszczone do użytkowania ma pewną dokładność pomiaru i są pewne granice dopuszczające przedmiot do użytkowania. Powyższe oznacza, że każde urządzenie może naliczać z pewną minimalną niedokładnością, ale niedokładność ta musi być na tyle mała, że urządzenie będzie nadawało się do użytku. To są właśnie granice błędów jakie zostały podane w ekspertyzie. W tej sprawie granice dopuszczające nieprawidłowość pomiaru tzw. dopuszczalne granice błędów nie zostały przekroczone. Wyliczenia jakich dokonała samodzielnie pozwana są oparte na błędnych założeniach.

Przykładowo przy obciążeniu 6m^3 na godz. licznik mógł naliczać o minus 0,85%, czyli mniej (gdyż w ekspertyzie podano wartość ujemną) czyli przy poborze paliwa w wysokości 1340m^3 na każde 6m^3 niedokładność wynosiła minus 0,85% (czyli $1340:6=223,33\text{m}^3 \times -0,85\% = -1,98\text{m}^3$). Czyli w okresie dwóch miesięcy (gdyż zużycie 1340m^3 jest za dwa miesiące - faktura nr (...)) licznik mógł naliczać **o $1,98\text{m}^3$ mniej** niż wynosiło rzeczywiste zużycie wskazane na liczniku, przy czym Sąd przyjął do wyliczeń ilość pobranego paliwa wskazanego na fakturze (...). Powyższego wyliczenia nie można odnosić prosto do poborów paliwa gazowego odbieranych przez pozwaną, albowiem obciążenie poborem było różne, w zależności od ilości i mocy urządzeń z jakich korzystała pozwana. Nie w każdej godzinie obciążanie było takie samo. Natomiast przyjmując teoretycznie jednakowe obciążenie 6m^3 na godz. (co nie jest w praktyce możliwe, gdyż w nocy pozwana nie gotowała na kuchence, a latem nie ogrzewała mieszkania) i dopuszczalny błąd urządzenia pomiarowego wyliczony w okresie dwumiesięcznym na minus $1,98\text{m}^3$ oraz według ceny paliwa przyjętej z opinii biegłego sądowego 1,3537 razy 1,23 dałoby **3,29 zł mniej za 2 miesiące**. Oczywiście powyższe wyliczenie jest teoretyczne i zostało dokonane aby unaocznic pozwanej czym jest granica dopuszczalności błędów urządzenia pomiarowego.

Odnośnie ilości paliwa gazowego pobieranego przez pozwaną w okresie późniejszym niż ten, którego dotyczył pozew należy stwierdzić, że ilość ta nie jest miarodajna dla określenia prawdziwego rzeczywistego zużycia paliwa w okresie spornym, albowiem pozwana widząc ilości zużycia paliwa na dwóch spornych fakturach, mogła własnym działaniem ograniczyć ilość pobieranego paliwa, celem zmniejszenia wystawianych na nią rachunków. Jest to zrozumiałe, gdyż każdy racjonalny klient, który zamierza płacić niższe rachunki dąży do oszczędności w zużyciu. Pozwana płacąc co dwa miesiące rachunki na podstawie faktur szacunkowych prawdopodobnie nie była świadoma, że zostanie jej wystawiona faktura ostateczna, rozliczająca dany okres, która zweryfikuje dotychczas wystawiane faktury i wykaże rzeczywiste zużycia paliwa.

Odnośnie taryfy należy wskazać, że jest ona zależna od ilości zużytego paliwa i jeśli zużycie jest niskie, to cena gazu jest stosunkowo wyższa, natomiast przy zużyciu wyższym ceny spadają. Przedsiębiorstwo energetyczne obserwując ilość zużytego paliwa, w sytuacji gdy zaobserwuje zwiększone zużycie zmienia taryfę, jednak należy wskazać, że miana taryfy na wyższą oznacza nieco niższą cenę gazu. Zatem zarzut nieuprawnionej zmiany dla pozwanej taryfy z W1.1. do W 3.6 oznacza, że cena paliwa przez nią pobranego w tej innej taryfie była niższa. Widoczne to jest w opinii biegłego na str. 11 (k. 302 akt), gdzie zamiast mnożyć przez 1,3527 biegły mnożył przez 1,1498. Natomiast opinia biegłego sądowego wykazała ogólnie nieco niższą kwotę jaką winna być obciążona pozwana niż ta, którą naliczyło przedsiębiorstwo energetyczne. Różnica wynika z naliczeń opłat abonamentowych i stałych, co do których biegły skorygował naliczenia uznając, że gdy opłaty stałe naliczono w jednym miesiącu, to w kolejnym okresie, który obejmuje ten sam miesiąc, już tych opłat abonamentowych i stałych się nie nalicza. Przykładowo na k. 302 opłaty abonamentowe i stałe naliczono w okresie od 12.10.2012r do 12.12.2012r, to w kolejnym okresie od 12.12.2012r do 31.12.2012r już tych opłat nie nalicza się (w opinii oznaczono jako zapłacone i strzałka) .

Mając na uwadze, że biegły P. G. jest wysokiej klasy specjalistą z dziedziny energetyki, biegłym sądowym nie tylko w okręgu Sądu Okręgowego w Poznaniu, ale także w okręgu (...), który ma duże doświadczenie w różnego rodzaju

sprawach związanych z energetyką, Sąd oparł się przy wydaniu wyroku w całości na opinii biegłego. Biegły podał, że ilości zużytego paliwa gazowego przez pozwaną mieszczą się w zakresie możliwych granic dla gospodarstwa domowego. Konkretna ilość zużytego paliwa jest zależna od szeregu czynników jak ocieplenie budynku, rodzaj i szczelność instalacji, temperatur na zewnątrz a także indywidualnych zachowań odbiorców. Biegły jednocześnie podkreślił, że praktyka polegająca na tym, że inkasent nie odczytuje licznika, tylko prosi o to odbiorcę, nie jest właściwa. Sąd z tą oceną w pełni się zgadza. Pozwana nie wykazała w sprawie, że odczyty licznika podane w dwóch spornych fakturach są w istocie odczytami dokonanyymi przez pozwaną i to odczytami błędnymi.

Zarzuty pozwanej za że lata 2012 i 2013 miała wszystkie faktury zapłacone nie mogą odnieść spodziewanego przez pozwaną skutku w sprawie, albowiem faktycznie pozwana płaciła za wystawiane faktury w latach 2012r i 2013, ale jeśli były to faktury oparte na odczytach szacunkowych, to powód miał prawo i obowiązek wystawienia faktury końcowej rozliczeniowej. Takie wystawienie nastąpiło właśnie we fakturze (...) i to na podstawie odczytu rzeczywistego.

Niniejsza sprawa nie rozstrzygała wcześniejszych okresów, za które powód wystawiał faktury, ani nie rozstrzygała zasadności wpłacanych wcześniej przez pozwaną należności.

Pozwana nie zgłaszała także zarzutu, że powód jakiegokolwiek wpłaty dokonane przez pozwaną zaliczył na inne należności, niż pozwana chciała. Dowody wpłat dokonanych przez pozwaną (k. 120-127) nie wskazywały jednoznacznie, że wpłaty zostały dokonane na poczet należności zgłoszonej w sprawie. Dlatego Sąd przy ustaleniu w jakiej wysokości pozwana zapłaciła należności z faktur (...) oparł się na twierdzeniu powoda (które nie zostało zaprzeczone przez pozwaną). Ponadto na niektórych wpłatach pozwana poczyniła dopiski, skreślenia, zmiany numerów (k. 127).

Jeśli pozwana uważa, że za określone okresy zapłaciła za dożo, zapłaciła kwoty nienależne, to może dochodzić zapłaty na swoją rzecz od (...) Obrót Detaliczny kwot o jakie przedsiębiorstwo stało się wzbogacone (na podstawie art. 405 kc), jednakże pozwana musi być świadoma tego, że zgodnie z art. 6 kc ciężar dowodu obciąża stronę, która z określonych faktów wywodzi skutki prane. Zatem to na B. P. będzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności jakie zgłosi w ewentualnym przyszłym sporze. Ponadto takie żądanie musi być zgłoszone osobnym pozwem, albowiem w niniejszej sprawie nie został zgłoszony pozew wzajemny w rozumieniu art. 204 § 1 kpc.

Pozwana nie zgłosiła też zarzutu potrącenia w oparciu o przepis art. 498 kc, który stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeśli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzecz tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Pozwana wskazywała wprawdzie, że wnosi o rozliczenie należności, jednak nie podnosiła by za określony okres miała wierzytelność w określonej kwocie wobec powoda, którą chce potrącić z niniejszą wierzytelnością. Wreszcie należy stwierdzić że aby strona mogła powoływać się na zarzut potrąceniu musi zostać przyznane czy stwierdzone, że istnieje wierzytelność od której można dokonać potrącenia. W niniejszej sprawie pozwana zaprzeczała, aby istniała taka wierzytelność stojąc na stanowisku, że ani nie pobrała takiej ilości paliwa gazowego, ani gazomierz nie naliczał prawidłowej ilości poboru paliwa.

W niniejszej sprawie i w ocenie Sądu powód udowodnił zasadność swego roszczenia, choć w mniejszym rozmiarze niż zostało to zgłoszone. Biegły dokonując wyliczenia za pobrane paliwo gazowe w ilości wskazanej łącznie na dwóch fakturach (...) za okres od 24.04.2012r do 31.12.2013r uwzględnił opłatę abonamentową, opłaty sieciowe stałą i zmienną oraz zmieniającą się cenę paliwa gazowego w przedmiotowym okresie. Ostatecznie wyliczona przez biegłego opłata za pobór w tym okresie paliwa gazowego winna wynieść 13 758,55 zł .

Suma należności z faktur przedstawionych przez powoda w sprawie wynosiła 15 162,37 zł (12 540,39 zł + 2621,99 zł= 15 162,38 zł), zaś wysokość opłaty jaka winna być prawidłowo naliczona (na podstawie opinii biegłego) wynosiła 13 758,55 zł. Różnica w wysokości 1403,83 zł stanowiła według Sądu nieuzasadnione zawyżenie opłaty na wystawionych

fakturach i w tym zakresie Sąd powództwo oddalił. Powód nie wskazywał w sprawie, że w związku z nieprawidłowymi naliczeniami skorygował faktury, czy wysokość należności umniejszył pozwanej z jakiego innego tytułu na przykład na podstawie uwzględnienia reklamacji, a z dokumentów jedynie wynikało, że kwota na pierwszej fakturze została umniejszona o nadpłatę pozwanej w kwocie 500,48 zł. Dlatego Sąd uznał, że skierowanie do Sądu roszczenia w mniejszej wysokości niż suma faktur musiało wynikać z częściowej zapłaty przez pozwaną, której pozwana dokonała przed procesem oraz uwzględnienia nadpłaty.

Pierwotnie powód wnosił o zasądzenie kwoty 9 777,90 zł z czego 7 155,91 zł z pierwszej faktury nr (...) i 2 621,99 zł z drugiej faktury tj. nr 139.

Pismem z dnia 25.05.2015r powód ograniczył powództwo o kwotę 97 zł żądając zasądzenia kwoty 9680,90 zł , odsetek od kwot : 97 zł od dnia 28 grudnia 2013r do dnia 18 grudnia 2014r , oraz odsetek od kwoty 7058,91 zł od dnia 28 grudnia 2013r do dnia zapłaty i od kwoty 2 621,99 zł od dnia 24 stycznia 2014r do dnia zapłaty (k. 41).

Co do kwoty 97 zł Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 kpc, gdyż powód cofnął skutecznie pozew, natomiast co do odsetek od tej kwoty Sąd uwzględnił roszczenie uznając że było słuszne, więc zasądził odsetki od 28 grudnia 2013r do dnia 18 grudnia 2014r (kiedy nastąpiła zapłata) na podstawie art. 481 kc.

Natomiast w kolejnym piśmie powód ograniczył roszczenie do kwoty 9 501,60 zł i podał, że pozwana na poczet dochodzonego roszczenia dokonała 4 wpłat. Zatem ostateczne roszczenie powoda wynosiło 9 501,60 zł (pismo z 4.11.2015r, k. 138)

Dlatego od kwoty dochodzonej kwoty 9 501,60 zł Sąd odjął kwotę 1 403,83 zł jaka była nienależna i otrzymał kwotę 8 097,77 zł jaką uznał za zasadną do zasądzenia (pkt 1 wyroku).

Ponieważ ostateczne rozliczenia okresu umownego następowało fakturą (...) wystawioną na 2 621,99 zł, to od tej faktury Sąd odjął nienależne 1403,83 zł i otrzymał 1218,16 zł co zostało zasądzone w punkcie 1 myślnik trzeci. Zatem należało uznać, że reszta zasądzonej kwoty $8097,77 \text{ zł} - 1218,16 \text{ zł} = 6879,61 \text{ zł}$ stanowi zapłatę za pierwszą fakturę w wysokości 6879,61 zł.

Pierwsza faktura (...) miała datę płatności 27.12.2013r a zatem od dnia następnego roszczenie powoda było wymagalne a żądanie odsetek uzasadnione.

Druga faktura nr (...) miała datę płatności 23.01.2014r a zatem od dnia następnego roszczenie powoda było wymagalne a żądanie odsetek uzasadnione.

Podstawę prawną zasądzenia odsetek za opóźnienie stanowi art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 zdanie pierwsze tego artykułu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Sąd I instancji zasądził odsetki zgodnie z żądaniem powódki, albowiem kwota stanowiąca podstawę obliczania odsetek, jak również data wymagalności wskazana w załączonej do pozwu fakturze nie była kwestionowana przez pozwaną, a i sąd nie powziął żadnych wątpliwości w tym przedmiocie.

Odnośnie zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez pozwaną, należało stwierdzić, że umowa kompleksowa – zwłaszcza z perspektywy konsumenta – jest umową sprzedaży ze wskazaniem miejsca spełnienia świadczenia w punkcie odbioru paliwa. Dlatego w zakresie przedawnienia roszczeń do tej umowy zastosowanie znajduje art. 554 k.c., który stanowi, że roszczenia wynikające z umów sprzedaży przedawniają się z upływem 2 lat. W tym samym terminie przedawniają się także roszczenia o odsetki. W uchwale z dnia 17.06.2003 r., III CZP 37/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 70, Biul. SN 2003, nr 6, poz. 6, Wokanda 2003, nr 10, poz. 8, M. Praw. 2003, nr 14, poz. 626, Prok. i Pr. – wkładka z 2004, nr 1, poz. 37, Orz. SP 2004, z. 5, poz. 57, M. Praw. 2004, nr 6, poz. 274, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że

"roszczenie o odsetki za opóźnienie w zapłacie ceny wynikającej z umowy sprzedaży zawartej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawnia się z upływem lat dwóch, a zatem w terminie wynikającym z art. 554 k.c."

Podkreślić przy tym trzeba, że stosownie do art.120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Najstarsza z wystawionych faktur została wystawiona w dniu 13.12.2013r i dotyczyła okresu do 30.10.2013r. i zatem nawet gdyby mogła być wystawiona następnego dnia po okresie, jakiego dotyczyła tj. 14.10.2013r, to roszczenie nie stało się przedawnione albowiem powód skierował pozew (do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie) w dniu 10.12.2014r . Druga faktura została wystawiona później i dotyczyła późniejszego okresu a więc tym bardziej roszczenie z niej nie jest przedawnione.

Przy sporządzaniu uzasadnienia Sąd zauważył, że umorzeniowe postępowania, orzeczone w punkcie 2 wyroku , winno nastąpić w zakresie wyższym, niż wskazana kwota 97 zł albowiem powód z pierwotne roszczenie wynoszące 9 777, 90 zł ograniczył do 9 501,60 zł , jednak nie ma to większego znaczenia w sprawie albowiem kwoty do zasądzenia oraz koszty zostały określone prawidłowo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie 100 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając strony stosunkowo do zakresu przegranej sprawie. Powód z żądanej pierwotnie kwoty 9 777,90 zł przegrał co do kwoty 1403,83 zł (co do której to kwoty oddalono powództwo) , czyli co do 14,4%. Pozwana natomiast przegrała w zakresie 85,6%.

Na koszty złożyły się po stronie powoda 123 zł wpisu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa , 800 zł zaliczki na poczet wydatków związanych z opinią biegłego (w całości zużytej) oraz 1 200 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. z 2002 r. Nr 163, poz.1349 ze zm.). Razem 2 140 zł. Natomiast na koszty poniesione przez Skarb państwa złożyły się 183,88 zł zwrot kosztów dojazdu świadka, 581,82 zwrot kosztów za udział biegłego w rozprawie, 1555,17 zł część wynagrodzenia biegłego wypłaconego ponad zaliczkę powoda, to jest razem 2 320,87 zł z czego 85,5% stanowi 1986,66 zł a 14,4% stanowi 334,21 zł . W takim zakresie Sąd nakazał ściągnąć od każdej ze stron koszty należne Skarbowi Państwa (pkt 4 b i c wyroku).

SSR Barbara Dolata